

MAX BRALLIER
**ULTIMII
COPII
DE PE PĂMÂNT**
Illustrații de DOUGLAS HOLGATE

Traducere din engleză de
Maria Magdalena Costea

CAPITOLUL 1

Ăsta sunt eu.

Nu, nu monstrul uriaș.

Eu sunt *sub* monstrul uriaș. Sunt puștiul lăsat pe spate, cu bâta de baseball crăpată. Puștiul chipeș, pe cale să fie mâncat.

Acum 40 de zile eram doar Jack Sullivan: un pusti de 13 ani, cu o viață lipsită de evenimente, care trăia în plictisitorul oraș Wakefield. Nu eram **sub nicio formă** un erou, nu eram **sub nicio formă** un tip dur și sub nicio formă nu mă luptam cu monștri uriași.

Dar iată-vă la mine acum. Mă aflu în mijlocul unei lupte cu o bestie gigantică, pe acoperișul farmaciei CVS din cartier. Viața o ia razna uneori.

În momentul ăsta, întreaga lume a luat-o razna. Doar iată-vă la ferestrele făcute zob. Iată-vă la iedera sălbatică – a invadat o parte a clădirii. Nimic nu este normal.

Și eu? Ei bine, eu nu am fost niciodată normal. Am fost dintotdeauna diferit. Vedeti voi, sunt orfan. M-am plimbat prin toată țara, dintr-o casă în alta, de la o familie la alta, până când am aterizat în orașul ăsta mic, Wakefield, în decembrie.

Dar toată alergătura asta te întărește: te face șmecher, te face încrezător, te face descurcăreț cu fetele – te face JACK SULLIVAN.

Rahat!

Se anunță un pumn monstruos!!!!!!

Fir-aș să fiu.

Aproape că mi-am luat în cap un pumn de monstru.

Sunt la magazinul CVS pentru că am nevoie de o trusă pentru reparat ochelari – acele seturi de unelte pe care tatii le cumpără când li se sparg ochelarii. Da, știu, sunt un ratat dacă am nevoie de aşa ceva. Am un walkie și acest walkie este stricat și, pentru a repara acest walkie, am nevoie de o șurubelnită foarte, foarte, foarte mică, iar singurul loc de unde pot lăua această șurubelnită foarte, foarte, foarte mică este o trusă pentru reparat ochelari.

Trebui să fie un drum rapid, lipsit de griji, până la magazinul CVS. Însă ceea ce am învățat despre viață post-Apocalipsa Monștrilor este că nimic nu e rapid și nimic nu e ușor.

Monstrul ăsta este cea mai scârboasă, mai feroce și pur și simplu mai oribilă chestie pe care am întâlnit-o până acum. E pur și simplu..

ZBANG!

Fir-aș să fiu! Pumnul masiv al monstrului zdrobește acoperișul, iar acesta crapă ca o pojghiță de gheăță. Mă împiedic, mă dau peste cap și aterizez pe fundul meu osos.

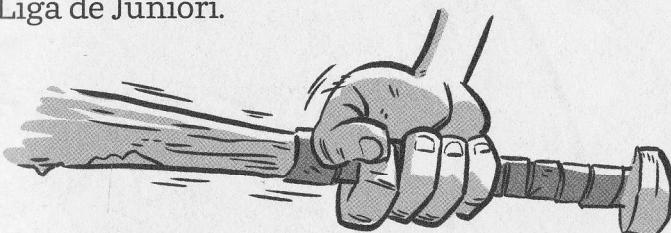
A venit timpul să nu mai fiu sacul de box al monstrului ăstuia. Vedeti voi, în ultima vreme am cam fost sacul de box al tuturor și... – nu prea-i amuzant.

Așă că ripostez.

Mă pun pe picioare.

Mă șterg de praf.

Strâng bâta de baseball în mână. Nici prea mult, nici prea puțin – exact așa cum te antrenează în Liga de Juniori.

Numai că nu încerc să lovesc mingea aruncată de vreun copil amărât... Încerc să distrug un monstru.

Păi, practic el învinge. Mâna masivă a monstru-

DUEL MORTAL!

lui mă înhață din aer. Sunt doar cât un degetar în pumnul lui gigantic.

Încerc să apuc bâta de baseball (cunoscută ca Nemicitoarea din Louisville), dar strânsoarea puternică a monstrului îmi țintuiește mâinile pe lângă corp.

Mă trage mai aproape de fața lui. Saliva groasă ca o mâzgă i se scurge de pe buze. Ochii lui mă scanează din cap până-n picioare, iar nările adânci îi fornăie în timp ce mă adulmecă. Mă simt ca gagica aia blondă din *King Kong*. Doar că nu prea cred că bestia asta vrea să mă ia în brațe și să mă iubească...

Mă mai amușinează nițel, dându-mi părul pe spate când expiră. Îmi întorc fața spre el. Respirația lui e pur și simplu – wow! – tovarășul meu aici de față are nevoie de ată dentară.

M-am mai lovit și de alte bestii ciudate în ultimele 42 de zile, dar niciuna ca asta. Niciuna care să mă examineze, să mă studieze și să mă adulmece așa.

Niciuna care să fie atât de deșteaptă, *înfricoșător de deșteaptă*. Stomacul mi se întoarce pe dos – am o presimțire, ceva îmi spune că bestia asta este peste, mult peste 100% RĂUTATE pură.

Pe fața monstrului pare să se furișeze un zâmbet. O schimonoseală sinistră, care parcă spune: „Nu sunt doar o brută fără minte. Sunt un inamic monstruos, răul absolut, care se va distra în timp ce-ți rănește corpul mititel de om”.

Cu un mormăit care îți dă fiori pe șira spinării, bestia deschide gura, scoțând la iveală o armată de colți, cu bucăți de carne întepenite între fiecare dintă. Lovesc. Mă zbat. Și, în fața morții iminente prin devorare, MUȘC în sfârșit. Dintii mei se înclăstează în carne monstrului și strânsoarea se slăbește puțin, suficient cât să pot apuca bine mânerul bâtei, să o eliberez și...

Lovesc cu bâta în craniul voluminos al creaturii până ce scoate un urlet – care sună cam aşa: BLARG!!! –, iar laba i se deschide.

Oopaa...

Mă prăbușesc printr-o gaură din acoperiș, în magazin...

Aterizez în raionul de crânțanele. Iau un biscuit Oreo dintr-un pachet și mi-l îndes în gură. Mmm... Biscuitul e destul de trecut, dar nu contează – e totuși un Oreo și e greu să găsești dulciuri bune în ziua de azi. În plus, din moment ce lumea aşa cum o stim noi s-a sfârșit, totul e la dispoziția ta. Și nu am de gând să refuz asta. În niciun caz.

Mă ridic și evaluez situația.

Unul dintre picioarele immense ale monstrului ocupă (gen) *întreg magazinul*. Un deget e în raionul cu rechizite școlare, unul e pe la raionul cu deodorante și fixative. Stau impetuos pe piciorul monstrului, uitându-mă spre intrarea în magazin. Și identific ceea ce căutam aici...

Îndes trusa în buzunar. Dar...

A black and white illustration of a large, white, blob-like monster. The monster has a wide, toothy grin showing many sharp, triangular fangs. It has large, dark, bulging eyes. It is holding a small, irregular piece of food or debris in its right hand. The background is plain white.

Ghearele monstru-
lui sfâsie acoperișul
de parcă ar fi făcut
din plastilină. Ta-
vanul se prăbușeș-

te în jurul meu, în timp ce

țășnesc spre ușă. Mi-ar plăcea să mai

zăbovesc pe aici – să răsfoiesc reviste, să învârt

suportul ăla de ochelari în căutarea unora mișto, de
aviator, să mănânc niște chipsuri. Dar nu am timp
de aşa ceva – știți voi, monștri uriași și alte chestii.

Mă reped spre ușile de la intrare...

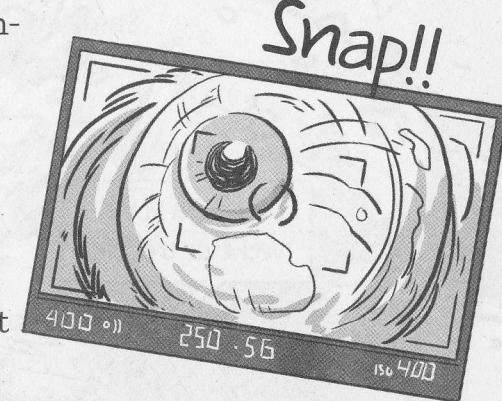
Mă reped spre ușile de la intrare...

O zbughesc pe lângă o mașină făcută zob, printre grădină sălbatică și măstrecor pe sub veranda prăbușită a unei case abandonate.

Îmi scot aparatul de fotografiat. Am întotdeauna aparatul foto la mine. Întotdeauna. Pun aparatul foto la ochi, răsucesc obiectivul, apropii imaginea siii...

Fotografieze fiecare monstru pe care îl întâlnesc, ca să le pot studia strategiile de atac și de apărare, punctele tari, punctele slabe, știți voi, chestii de genul. De asemenea, sună mișto să spui „Sunt un fotograf de monstri”.

Fiecare primește și un nume

Dar cum să-l denumesc pe ăsta? Cum ar trebui să denumesc un monstru atât de înfricoșător încât, când mă uit la el, simt cum mi se strâng stomacul?

Bestia cea mare rage din nou și sună cam aşa: „BLARG!”.

Hmm. „*Blarg*”. Sună interesant...

Deodată se aude un zgomot puternic, ca și cum o bilă de demolare ar fi lovit zece milioane de piese de Lego. Magazinul CVS se face fărâme și se prăbușește – Blarg calcă în picioare pereții, îndreptându-se spre parcare. Praful se ridică, iar eu văd pentru prima dată monstrul din cap până-n picioare – stă